

Παππούδες: Δεν ξέρουν από παιδοψυχολογία, ξέρουν όμως από αγάπη

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Black and white portrait of a grandpa with his happy grandson.

Μεσημέρια, απογεύματα και κυρίως καλοκαίρια. **Εκεί όπου μπορείς να εμπιστευτείς τα παιδιά σου.** Στους γονείς σου, σε αυτούς που σε μεγάλωσαν, σε αυτούς που λένε και το κάνουν πράξη καθημερινά «του παιδιού μου το παιδί, δυο φορές παιδί μου».

Η υπάρξή τους είναι μια ασφάλεια, μια σιγουριά και όσο κι αν έχεις τους ενδοιασμούς σου, τελικά η αγκαλιά τους είναι αυτή που ξέρεις ότι έχει τη μεγαλύτερη ζεστασιά. Ωστόσο αυτή η ζεστασιά δεν σου αρκεί, σκέφτεσαι ότι οι γονείς σου κάνουν του κεφαλιού τους, δεν σε ακούν, **κακομαθαίνουν τα παιδιά** και όλοι οι κανόνες παιδοψυχολογίας, όλα αυτά που έχεις μάθει και τηρείς, γίνονται στάχτη μέσα σε ένα απόγευμα με τον παππού και την γιαγιά. Μήπως όμως

ο ρόλος των γονιών σου δεν είναι να είναι γονείς;

Γιατί τι άλλο είναι οι παππούδες, αν όχι αυτό το «μαλακό μαξιλάρι» ανάμεσα σε σένα και τα παιδιά σου; Αν δεν τα κακομάθουν οι παππούδες, τότε ποιος; Μόνο εκείνοι ξέρουν να λένε ιστορίες. Και τις λένε καλύτερα από σένα, γιατί κρύβουν μέσα τους το απόσταγμα ετών, τις εμπειρίες μιας ολόκληρης ζωής και μια απέραντη τρυφερότητα, διαφορετική από τη δική σου.

Γιατί ο παππούς και η γιαγιά μπορούν να αγαπούν το παιδί διαφορετικά, με μια αγάπη απαλλαγμένη από προσδοκίες και το αυστηρό μάτι του γονέα. Είναι μια αγάπη αλλιώςτικη, που περικλείει και σένα μέσα. Σε αγαπάνε μέσα από το παιδί σου, και το αγαπάνε γιατί είναι η συνέχεια σου.

Ναι, οι γιαγιάδες και οι παππούδες δεν ξέρουν από ψυχολογία. Δεν διάβασαν τα βιβλία που έχεις διαβάσει εσύ, κινήθηκαν και σε μεγάλωσαν με το ένστικτό τους, με αυτά που έμαθαν από τους δικούς τους γονείς και με πυξίδα την αγάπη τους. Και όμως, παρ' όλα αυτά δεν τα πήγαν άσχημα.

Και άλλωστε δεν χρειάζεσαι βιβλία ψυχολογίας για να σφίξεις πάνω σου ένα παιδί που πονάει, να του χαϊδέψεις το κεφαλάκι όταν κοιμάται, να το νανουρίσεις με τραγούδια, να του απαλύνεις τη στενοχώρια με γλυκά που έχεις φτιάξει ή κρύψει μόνο γι' αυτό, να το αποκαλέσεις «αγάπη μου», «καρδιά μου», «ψυχή μου» και να το κάνεις να νιώσει μοναδικό. **Δεν χρειάζεσαι βιβλία ψυχολογίας για να το μάθεις να φτιάχνει τα τυροπιτάκια της γιαγιάς**, να το μάθεις να ψαρεύει, να φτιάχνει κόμπους και να ζωγραφίζει. Δεν χρειάζεται βιβλίο ψυχολογίας για να μπεις στη μέση όταν το μαλώνουν, να το κάνεις να γελάει δυνατά με τα αστεία σου και στο τέλος της ημέρας να το παραδίδεις στη μάνα του ίσως πιο «κακομαθημένο», αλλά πιο γελαστό και πιο χαϊδεμένο από ποτέ.

Γράφει η Αλίκη Τσάση

Πηγή: themamagers.gr